

הַמְדֵינִית

מ א ח

יעקב חורגין

ממחנה שמעון יצא איש רכוב על פרד צחור. לבושו תכלת ומחלפות ראשו
תלתלים שחורים. עשרה רצים, עלמים כושים מבני הערב-רב, קלי-רגל
וחשופי-גו, רצו לפני הרכב – רצו והצליפו בענפי-עץ לחים באויר, רצו וקראו
בגרון:

– הבו גודל! פנו דרך לזמרי בן סלוא, ראש בית-אב לשמעוני!
היום משמש לבוא, יום שרב מימי החודש הרביעי. רוח-ים קלה וצוננת
באה מגבעות-החול הלבנות שבאופק, וממחנות המטות יצאו השואבות אל העין.
הן הלכו להקות – להקות, נשים ונערות, וכדיהן בידיהן. בנות אפרים שחורות
השער וירוקות העינים; בנות מנשה, בריאות הבשר, מרבות צחוק ודברי התולים;
בנות יהודה שנראות תמיד כקודרות ונועפות. והנה רגשו פתאום כל השואבות,
כאגם מים שפגעה בו הסערה: הן ראו מרחוק את זמרי בן סלוא, חביבן של נשי-
ישראל. הן רגשו וקראו זו אל זו:

– צאינה וראינה! הנה בא בן סלוא, היפה בגברים!
בין השואבות היו שתי נערות ממטה אפרים, חצופות ושובבות ככל בנות-
שבטן. שתיהן צעירות לימים ועיניהן הירוקות – גמרים רעבים. הניחה האחת את
כדה לארץ, הפשילה בידיה את כותנתה הרקומה וגלתה את רגליה החטובות
והשחומות עד הברכים ויצאה במחול לפני זמרי – רקדה ושרה:

– הִי-הִי, בן סלוא הנאוה! הִי-הִי, בן סלוא הגבור! הלא תשפיל לחזות
באמתך, נדיב עם! ראה, מה קלו רגלי במחול! ראה, מה נאוו לאפי נזמי-הנחושת!
הִי-הִי, הלא תחזה בי, נדיב עם!

באה הנערה השניה וגרשה את חברתה. הניחה אף היא את כדה לארץ.
שלחה את רגליה במחול ואף היא נתנה את קולה בשיר:

– קחני לך, בן סלוא הגבור! אין טובה לך ממני בכל משכנות ישראל!
בלוט ובצרי ארפד לך משכב-דודים! בטרם בוקר אלקט לך את המן, והוא טלול
וצונן, וטעמו כצפיהית בדבש! בנים אלד לך, כולם גבורים כמוך, אשר ימחו את
זכר עמלק –

ועוד השיר בפיה – והנה קרבו ובאו הרצים. ענפי-עץ לחים שרקו באויר,
ועשרה קולות רעמו כאחד:

– הבו גדל! פנו דרך לזמרי בן סלוא, ראש בית-אב לשמעוני!
כצפרים מבוהלות נסו השואבות לכל עבר. המולות צחוק וקול-דברים נרגש
ובלול של נשים, וזמרי-אף לא נתן את לבו לנערות. לבו היה סגור ומסוגר אז
בפני כל אשה אחרת. שם שכנה אז קציעה, בת-זקונים למשה איש-האלוהים. מאז
ראה זמרי את הנערה ברפידים – אין שלוה ברוחו. תמיד רוחו סוערת כבשעת צאתו
לקרב. הוא אינו יכול לשבת באהל. על-גב פרדו הוא נוהג לברוח מן המחנה,
להפליג לתוך המדבר ולהשביח בדממתו את סערת-רוחו. וכל רואיו מתלחשים אז:
– דם מכי-שכם גדלק בבן סלוא!

לא פעם גמר זמרי בלבו לבקש את יד הנערה מאת אביה, מאת משה
איש האלוהים, כי כן יעשה בישראל. אך מדי עמדו פנים אל פנים עם משה –
הוא נעשה כילד נכלם. זמרי היה הגבור בשבטו ואחל. מגבורי כל המטות. בכל
סוכה ואהל היו שרים שירים ומספרים אגדות-פלאים על כוח חרבו ועל מעשי-
גבורותיו במלחמות עמלק. ואולם בפני איש האלוהים היה כל גופו הדק והחסון
כאילו מתכווץ ומתקטן ודברים נעתקים מפיו.

אך תמול, בחנות העם בשטים, החליט זמרי לגלות סוף-סוף את חפצו בפני
איש האלוהים. ועתה, בלכתו לקיים את החלטתו, ערך בלבו את הדברים, שיאמר
למשה. הוא יאמר לו: אוהל מעורות-אילים מאדמים הקים סלוא אביו למענו, ואין
אשה אשר תפאר את יריעותיו ברקמות, כראוי לראש בית-אב. שלל מצרים עוד
טמון באהל – עשרה גביעי-זהב, שמונים כפות-כסף, עדיים יקרים לאין מספר –
ואין אשה אשר תטור את אוצרותיו לעת צאתו. מחלפות ראשו ארוכות – ואין
אשה אשר תסוכן בשמן המור בהיות החג במחנה. אנא, איש האלוהים! תבוא-נא
קציעה לאהל! את זרועותיה יכסה בצמיד-זהב, באפה יתלה נזמי-זהב, על צוארה
ולבטנה יענוד אלמוגים אדומים כדם, ובחרב בידו המת ימית את כל מי שיתלונן
על משה.

ועוד המחשבות בלבו – הגיע זמרי אל מחנה בני לוי שמסביב למשכן. בין
האהלים התהלכו אנשים בכותנות צחורות וארוכות עד כפות הרגליים, אבנטי-
חכלת למתניהם, ומתחת למצנפות קטנות משתפכות שערות מגודלות. לא-קלועות,
על גבם. בתווך התנוסס המשכן, מוקף רבוע-מסך מיריעות-ארגמן, שהאדימו כדם.

ומעל אוהל מועד התנשא עמוד-הענן – עמוד-ערפל כחלחל, זקוף כתומר-ענק, נוהר למעלה ולמטה כנד-מים שקוף, וראשו מגיע השמימה.

ולמעלה מן המשכן, על ראש הגבעה – אוהל משה, יחידי, מרוחק מכל המחנות, היה האוהל נטוי, מאפיל בעורות-עזים שחורים. מפיל אימה בבדידותו ובקדרותו ובדממתו. לבו של זמרי נתפעם בקרבו לקרבת איש האלוהים באותו פחד טמיר, שהיה תוקפו תמיד מדי בואו הנה. הוא עצר בבהמתו. אחד הרצים עמד על ארבעתיו ורגלי זמרי דרכו על גבו ברדתו ארצה. רץ שני עלה במעלה הגבעה אל האוהל, נפל אפים ארצה, הרחק כמה אמות מן הפתח, והכריז:

– בא זמרי בן סלוא, ראש בית-אב לשמעוני! בא!

– יבוא, ברוך-האלוהים! – נענה קול מבפנים.

ברגלים כושלות נכנס זמרי לתוך האוהל המרווח. בחצי-האפלה ישבו כמה אנשים במעגל. האנשים קמו ועמדו לפניו בקידה בהכנסו. אף הוא קדד להם – ועיניו לא ראו איש. עיניו ראו רק את משה. על רפידת-עורות מורמת, בראש המעגל, ישב משה, מוצק כאלון רב-ימים. פרעות-ראשו הלבנות ירדו על ערפו ועל כתפיו, ומתוך פנים חרוכים משמש, חרושים קמטים. כפני סלע מכורסם סערות, מעוטרים זקן-שיבה, הבריקו עיניו הגדולות במרץ-עלומים ובתוקף עשוי-לכלי-חת.

– השלום, בן סלוא הנדיב? – שאל איש האלוהים, שאף הוא עמד בקידה מול הבא.

– שלום, איש האלוהים! – ענה זמרי, שנשאר עומד בפתח.

– השלום לאהלך ולכל בית אביך?

– שלום, איש האלוהים!

– השלום לכל מטה שמעון?

– שלום, איש האלוהים!

משה ישב. אחריו ישבו גם שאר הקוראים וזמרי בתוכם. עבד שחור הגיש למסוכים מים זכים בספל-זהב טהור. זמרי שתה והונח קצת ללבו, שנצטנף, כאילו לחץ עליו משהו. עתה כמו נפקחו עיניו להבחין באנשים שמסביבו. לימין משה ישב יהושע בן-נון, שערותיו אדומות, עיניו ירוקות, מזוין ומחומש, כיוצא למלחמה. הוא היה לבוש כתונת-ארגמן, ומעל זרועותיו ורגליו החשופות נתבלטו כרי שרירים, כיצוקים עשת. אחריו ישבו כל ראשי המטות ושופטי ישראל, איש איש וצבע מיוחד לכותנתו, כצבע אשר ללבוש בני שבטו. הם דברו על מלחמת-אדוני – דברו בלחש, ביראת-הכבוד, וכל עין תלויה באיש האלוהים, כדורשים לעצתו. אחר-כך נתגלגלה השיחה על ריבות ומדגים, שנעשו תכופים ומסוכנים, בין השבטים עצמם. יהושע דבר משפטים באנשי אפרים ויהודה. הקוראים יום-יום לריב

ולמהלומות, ואין אומר חדל. בתגרה האחרונה השתמשו גם בחרבות ובפגיונות
ונשפך דם. הקרואים משבטי אפרים ויהודה שכתו את מקומם : הם התחילו מתנצחים
זה עם זה ברוגז רב בהטלת האשמות וגילוי חסאים.

ואז דבר גם איש האלוהים. המתווכחים נשתתקו בן-רגע וכל ראש הושפל
בהכנעה ובהסכמה מוקדמת לדברים שיאמרו. רק זמרי לא שמע דבר. מבעד לפתח
האוהל גילו עיניו את קציעה. היא יושבה לה פתח אוהל אמה, לרגלי הגבעה,
ורקמה יריעה למשכן. פניה מעוטרים מחרוזת כפולת-ארבעה של רקועי-זהב,
ושהרוני-זהב, וצמידים מצטלצלים מעל זרועותיה הנעות אנה ואנה לרגל מלאכתה.
ואז חשב זמרי בלבו : מנוחה לא תבוא לנפשו עד אשר תשב הנערה הזאת פתח
אהלו שלו. בנסוע המחנה יושיבנה על אתון צחורה, חופת-בוך יפרוש לראשה,
ועשרה שומרים תופסי-חרב יעמיד מסביבה. ובנוח המחנה יניח בחיקה את כל
שלל מצרים-עשרה גביעי-זהב, שמונים כפות-כסף, עדיים יקרים לאין מספר,
וכך יאמר לה : לך הוא כל עשרי, קציעה-

המסובים קמו ללכת. איש-איש קם ומשתחוה, איש איש לפי ערכו וכבודו.
זמרי עמד ולא יצא. כאן יחכה עד שיסתלקו כולם. באין איש לא יבוש בפני איש
האלוהים. הנה יקרב אליו, יכרע ברך ויאמר לו : תן לי את בתך, את קציעה בתך,
לאשה, בטרם אמות מעוצר אהבה !

– היש לך דבר אלי, בן סלוא הנדיב ? – שטע משה את מחשבותיו.
זמרי נתחלחל. רק עתה הרגיש, שהוא נשאר לבדו, יחידי עם איש האלוהים
הנורא. שריריו נתכווצו לתוך עצמם ופניו השחירו כמעט מפחד ומביישנות.

– לא... לא דבר, איש האלוהים !

ומקומו לא זו. רגליו כמו נשתתקו תחתיו.

– היש לך דבר אלי, השופט לשמעוני ? – שאלהו משה שנית.

– לא דבר... לא דבר, איש האלוהים !

– הלא תלך לשפוט את אנשיך, בן סלוא הנדיב !

– הלוך אלך, איש האלוהים... הלוך אלך...

הפקודה כאילו חלצתו מקפאון-בהלתו. זמרי השתחוה ויצא. אך בחוץ שוב
תקפה עליו חימה על עצמו בשל חולשתו. בעלותו על הפרד לחצו רגליו ברוגז
רב על גבו של הרץ הכורע על ארבעתיו, עד אשר נצמד בזעקת-כאב לארץ.
בדהרה פראית עזב זמרי את המקום, כשהוא מצליף בשוטו על ראש בהמתו ועל
ראשי רציו. הרצים, נרגזים מכאב, הצליפו בענפי-העץ הלחים שבידיהם בלא רחם
על ראש כל איש וכל בהמה, שעמדו בדרכם, וצרחו כאחוזי-שגעון :

– פנו דרך לזמרי בן סלוא, ראש בית-אב לשמעוני !

השמש שקעה בין הגבעות. עמוד־הענן נעלה מעל אוהל העדות. כרגל יחידה של חית-אגדה לא-נראית נתר העמוד הכחול על פני גבעות ומישורים, צף לאטו בין השמים והארץ, הלוך והתקטן, הלוך והתדקק, עד שהתמוגג באופק המזרחי. ובו-ברגע, כאילו נתק מתוך הלהבות של דמדומי־השקיעה במערב, קרב ובא עמוד־האש. מרחוק נראה כחוט־כסף דק. אחרי-כן הזהיר כמשוט־זהב, שנשלה מספינה נעלמת שבשמים. והנה התיצב על אוהל העדות וראשו בשמים – שרף-ענק. תוסס, לוחש, ונוגה ורוד שופע ממנו ומכסה את מרחב הערבה, מאופק לאופק. אותה שעה שבו השואבות מן העין שבחורש-הדקלים, הן הלכו טורים-טורים רחבים, נשים לבד, נערות לבד, והכדים על הראש. בנות הגדי זהובות-השער וכחולות-העינים; בנות הבנימיני הרכות והמעוננות; בנות הראובני, בנות-קומה, רחבות-גרם, וכוח-גברים כוחן. רגליהן היחפות, ענודות הטבעות הגדולות, פסעו קצובות בחול מתוך המולת שיחה שקטה. והנה – שוב רגשו כולן למראה זמרי הבא בדהרה לקראתן.

– בן סלוא בא... הנהו! הנהו!

ושתי הנערות השובבות שוב יצאו במחול לפני הבא, והכדים המלאים על ראשן. הן התנועעו בנקודה אחת, ידיהן פרושות לעברים, ולא נשרה טפת-מים ארצה. אך בראותן, שזמרי נוהג הפעם בפראות – נתפזרו כל השואבות בקריאות-בהלה לכל עבר. זמרי אף לא נָקָה אותן במבט מעיניו. פניו היו מעוותות בארשת של זעף וצמאון-נקם. צלעות פרדו ובשר הרצים היו פצועים מצליפות שוטו. מי יזננו בקרב עם העמלקים – הוא היה דורס וטורף בלא חמלה.

היום החשיך כשהגיע זמרי לתחום הישימון. מרחב-החולות הבהיק בחוורון עגום באפלה היורדת, ובחוורונם השחירו משנה רבבות גקמיות של עקבות אנשים ובהמות, שנצטלבו ונתערבלו כמתוך תעיה. אי-שם בכו שועלים, ומתחת לתאנה ערירה, שבדיה סרוחים כנהשים שהורים על החול, התפרץ זוג של צבועים נבעתים בתאניה כלבית ונעלמו בריצת-נתיירה במרחק.

זמרי דהר ודהר ולא ידע לאן. מתחת לרגלי הפרד עלו תמרות חול. לפניו דהרו הרצים, שטופי-זיעה, זבי-דם, נושמים כמפוחי-נפחים, ענפי-העץ הלחים שרקו באויר, וקולותיהם הנחרים קראו בלא הפסק לתוך העזובה:

– הבו גדל! פנו דרך לזמרי בן סלוא, ראש-בית-אב לשמעוני!

אך הנה נעצר זמרי בבת אחת. הפרד נזרקר בבהלה על רגליו האחוריות. נעצרו גם הרצים. הרחק, מבין הגבעות, זדה לעיניו נוגה מדורות, ומשם בקע והגיע לאזניו הד ענות המונים וקול תופים ומצלתיים.

– אוצה, עבר, וראה מה פשר האש והקולות! – פקד זמרי על אחד הרצים.

– הנני כנשר, אדוני! – נענה הרץ.

העבד הרחיק לתוך המרתק המחשיך ונעלם. זמרי המתין בקוצר-רוח. מעבר
מזה נוגה עמוד האש שעל אוהל-העדות – נוגה ורוד, חגיגי, קופא. מעבר מזה –
הנוגה הצהבהב, החי והמהבהב, של המדורות, – ולא התערבו הנגהות זה בזה.
והנה שב הרץ והשתטח אפים ארצה לפני אדוניו.

– אדוני! צור-לבי ומעוז-ראשי! טסתי כנשר וראיתי מה פשר האש והקולות,
אדוני! מדינים זבחים שם לאלוהיהם, אדוני! לבני ישראל יקראו לאכול
מזבחיהם ולזנות אל בנותיהם, אדוני! רבים האוכלים, וי לראשי! וי לעיני!
כילה לדבר ונתן בבכי קולו.

– קום ודום! – קרא זמרי. כל החימה, שסערה בקרבו, היחה בו לקנאת-נקם
לאלוהים ולמשה, אבי קציעה. הוא הכה בצלעות הפרד.

– נקמה בבוגדים, עבדים!

– נקמה! – הריעו העבדים קול אחד.

תמרות חולות. נהם הקרבים של הפרד. שריקתם של ענפי-העץ המצליפים
באוויר. מעט-מעט קרבו המדורות והקולות גברו – צהלת שכורים, נהם תופים, צלצול
מצלתיים. והנה הבחינה העין במחנה סוכות, בדמויות גברים ונשים.

הסוכות, סוכות של נצרים וכפות תמרים, עמדו בשורה אחת, עשויות קובות-
קובות. מתוך הפתחים המרובעים, הפתוחים לרווחה, השקיפו החוצה דמויות של פסלים
מגושמים, פסלי-עץ, פרושי-ידיים, כבתפילה. על במות קטנות, ממול הקובות, בחוץ,
עמדו קדשות ענודות פרחים ועדיי זהב וכסף ונחושת, כותנות ארוכות ושקופות
לגופן, שער-ראשן הארוך והשחור מפוזר על גבן – אלו מחלקות נתחי-בשר וספלים
מלאים יין לכל דורש. אלו מקטירות לפני הפסלים מתוך מחתות-נחושת מעלות
עשן ריחני, אלו מרקדות בהתלהבות תחתיהן, ידיהן המורמות למעלה מתופפות
בתופי-חרס קטנים. והן שרות שירי-תהילה לבעל ולרגלי הבמות ומסביב לכל
המחנה נצב עם רב מכל שבטי-ישראל, זקנים וצעירים יחדיו. בשורה הראשונה
עמדו השמעונים בטליתותיהם התכולות ובקישורים האדומים לשתי מחלפותיהם,
שירדו על רקותיהם, עד הכתפים. פניהם השחומים, עד לשחור פני הכושים, אמרו
חוצפה וחמדה לא-מרוסנת לתענוגות. רבים מהם כבר שתו לשכרה והתגוללו בקיאם
בחול כשהם צוחקים, מקללים, נשבעים בבעל, מחרפים את משה ואת אלוהיו,
וצחוק הקדשות עונה להם בקול. אחדים התעלסו עם קדשות, בפתחי-הקובות, לעיני
כל. ואי-מזה נהמו בלא הפסק תופים גדולים והשיקו מצלתיים וכלי-שיר שונים.

למראה הזה חרד זמרי חרדה גדולה. רכוב על פרדו פרץ לתוך ההמון.

כשהוא מכה בשבטו על ימין ועל שמאל.

– הלאה מזה, בוגדים!

רבים נשאו את רגליהם וברחו – אלה שעמדו מהססים מרחוק. רק השמעונים

לא זזו ממקומם. קודרים, צרי-מצח, להוטי-עין, הביטו בעקשות קהה בפני זמרי הרזגזג. מהם שהטיחו בפניו בלעג:

– לך לישון, תעלול לבית סלוא!

– קרא לאביך, שיחגור לך את אבנטך!

החוצפה מצד בני שבטו שלו הרגיזה את זמרי שבצתים. הוא קרא לעבדיו להכות בלא חמלה. הוא החזיר את השוט לאבנטו ושלף את חרבו. החלה תגרת-דמים. השמעונים, חמי-המזג, הרתחנים, שבשעת-תגרה היו נהפכים לחיות-טרף, לא טמנו גם הם את ידם. הם נשכו בשניהם ונגחו בגולגלותיהם הכבדות, כשוורים נגחים. כל נגיחה משלהם פגעה כמהלומת-מקבת כבדה, ושיניהם עקרו גתחי-בשר באשר נחתו בגוף יריבם. אחדים מאנשי זמרי נפלו ארצה ופצועים על-ידי השמעונים התגוללו גונחים ומקללים בחול. עוד מעט וגברו הרבים על זמרי ועבדיו המעטים – ופתאום נשמעה הקריאה:

– איש האלוהים בא בראש שוטריו! משה בא!

ואשר לא עשתה חרבו של זמרי – עשה השם הזה בלבד. השמעונים המשתוללים הפכו בבת אחת עורף ונסו מזה-שפופים, כרצים תחת מטר-אבנים, נתפזרו בין גבעות החול. נקודות שחורות געו-זעו על לבנת המרחב, לנוגה המדורות, כחיות-לילה משונות, עד שנעלמו. המקום נתרוקן. פצועים אחדים התבוססו בדמם ומספר שכורים שכבו סרוחים פה ושם – מלהגים וצוחקים בערבוביה. חדל נהם התופים וקול המצלתיים. על הבמות עמדו הקדשות – נפחדות ומחרפות בכל פה את זמרי ואנשיו.

– ומחר נשחית את כל המקום הזה! – הכריז זמרי. הוא פנה לרכוב מכאן –

והנה קול קורא אליו:

– עצור, אלוף ושר בישראל! כתר לי, עד אם דברתי את דברי!

זמרי פנה לעבר הקול: איש זקן יוצא מפתח אחת הקובות וממהר אליו. האיש-גלוי ראש, שערות ראשו וזקנו לבנות ומתולתלות, ועל עינו הימנית תבלול אדום, כפצע ממאיר ופתוח. הוא בא במרוצה, שלא לפי גילו, נפל מלוא קומתו ארצה לפני בהמתו של זמרי ושיקע את זקנו וסנטרו, עד פיו, בחול, כמנהג עבדים לפני אדוניהם.

– השתחוייתי לרגליך, אלוף מורם מעם! שבעים ושבע השתחוייתי לך!

הטוב-טוב לך למנוע את העם המסכן והעייף משעשועיו?

– ומי אתה המדבר? – רגז זמרי.

– עבדך בלעם אנוכי! בנו בעור אנוכי! מלחך עפר רגליך, בנו בעור!

– הנקלה בעבדיך –

צליף! שוטו של זמרי שסע את להגו הממותק. השם בלעם היה ידוע במחנה

ישראל כקוסם ומכשף, והרבה מעשיות ואגדות סופרו על להטיו. אך בלעם לא
מחה בידי זמרי על הפגיעה הקשה בפניו. הוא הרכין את ראשו ביתר הכנעה.
— ערבה לי מכתך מאשישי קיר-חרש. נאום בלעם! מתקה לי מכתך מלטיפת
אשת-חן. שר ואלוף בישראל!

ובדברו—רמו בידו לאחת הקובות בלא שירגיש זמרי בכך. ומיד נשמע קול
אשה משם:

— אדוני, נשיא עם! אדוני, נשיא עם!

זמרי שלף ברוגז רב את חרבו לקראת הקדשה המתקרבת אליו—אך ידו,
שהונפה למעלה, צנחה כבאין-אונים על צדו. עיניו נתמצמצו כמי שיוצא מחושך
אל אור גדול. לפניו התיצבה נערה צעירה, כמוה כקציעה בחירת-לבו—והיא לא
קציעה. תואר פניה ועיניה כשל בתו של איש האלוהים—ואולם עיניה של זו
חצופות ומשסות, ומבעד לכותנתה השקופה הביטו אליו בחוצפה מגרה מערומי-
אשה, שכהבל כבשן לוהט, לא-נראה, עלה מהם והרך את עור בשרו.

— מהיר חימה אתה, נשיא עם!—צחקה הנערה בהנאה גלויה למראה מבוכתו
של זמרי—אך שבעתים יפית בחמתך! הלא תבוא להנפש בקובתי!
וזמרי—הדַּבֵּר אין בפיו. קציעה מדברת אליו, זו שאף בחלומותיו לא
קרבה אליו מעולם ולא שמע את קולה. ידו השיבה בלי דעת את החרב לתערה—
ועיניו, מורחבות, משתאות, לא נגרעו מפניה.

בלעם נעלם בינתיים. הנערה מחאה כף. מן הקובה הסמוכה הופיעה שפחה
עירומה, רחבת-פנים, שסועת-שפה, עגילי-נחושת גדולים באזניה, וכד מים בידה.
נטלה הנערה את הכד והניפה אותו אל זמרי היושב על האוכף.

— שתה, אדוני! הפג במים זכים את חמתך ועיפותך! אנא, שתה!

וזמרי חש פתאום צמאון גדול—והוא שתה ושתה. המים נכנסו צוננים אל
פיו וכמו אש מותכה השתפכו אל דמיו. הנערה קרבה אליו יותר ונצמדה אל רגלו
החשופה. היא אמרה בחן:

— הלא תסור אל הקובה לפוש, נשיא עם! פקה עיניך וחזה בי: היפה
והכבודה בבנות מדין אנוכי! אבי הוא צור, נסיך למדינים, ואלי הוא הבעל, אל
התענוגות והאהבה! למה זה תכתת את רגליך במדבר-ישימון ללכת אחרי אלוהים
לא ראית ולא ידעת, אשר צרה עינו בכל ששוע אשר תשתעשעו ובכל תענוג
אשר תתנו לגופכם? שבה אתנו, גבור צעיר! בחיקי תשתה יין ואהבה! את אשר
תאהב—אהב, את אשר תאכל—אכול, ואת אשר תעשה—עשה, ולא תפחד מנקמת
האל. וזה האיש משה—

וזמרי לא הבין דבר מדבריה. הוא היה שכור מתענוג ההכרה, שקציעה
מדברת אליו. אך השם משה החרידהו משכרונו. הוא הביט בבהלה סביבו: מדורות

עוממות, מרחב-חולות-ריק, עבדיו נצבים באין זיו והגה, פרוצים, פצועים, זבי-דם.
ממולו פני קציעה מחייכים בחוצפה מגרה-ומסה-לא קציעה. ומעל ראשה נשקף
פסל אל תועבת איש האלוהים, אבי קציעה...

רגש של פחד וחסא ועלבון תקף את זמרי. והוא שלף את שוטו מאבנטו
והכה על פני האשה-הכה. בתאות-נקם אכזרית, בקללות, אחר-כך פנה ודהר
לתוך המדבר. הוא חלף כסערה בליל הישימון, יצא מתחום הנוגה המבליח של
המדורות והפליג אל תוך השלוה הוורודה, הקפואה, של נוגה עמוד-האש.
הרצים שטפו לפניו כצללי רפאים, קולם הצרוד הדד זרות בעזובה השוממה:
- הבו גודל! פנו דרך לזמרי בן סלוא, ראש בית-אב לשמעוני!

לילה בשטים. הלילה אפל ותוכו רצוף הנוגה הוורוד אשר לעמוד האש. על
אוהל העדות נצב עמוד האש-וראשו מגיע השמימה, מעוטר כוכבים-שרף-ענקים
אדום, תוסס ומאווש בלאט.

מחנה ישראל ישן. טורים-טורים, ברבוע-עגק, השתרעו סוכות ואהלים מסביב
לעמוד האש, טובלים בנוגה ורוד ובשלוה. לא ניד רוח. לא נבחת כלב. רק אחד
בכל מחנה ישראל לא ידע שינה הלילה-הוא זמרי בן סלוא.

זמרי שכב על משכבו, משכב של עורות-תחשים יקרים, לבדו באהלו-ועיניו
פקוחות. בפתח-עמדו שני שומרי-ראש שחורים ורמחים ארוכים בידיהם, מפחד
בלילות. הנערה המדינית לא סרה לרגע מעיניו. קציעה, קציעה, בחירת-לבו
מרפידים-והיא לא קציעה. ושבעתים העיקה עליו הלילה ריקנות אהלו. בחול,
מתחת למשכבו, טמון שלל-מצרים-עשרה גביעי-זהב, שמונים כפות-כסף, תכשיטים
ועדיים לאין מספר, -ואין אשה אשר תשמח על כל אלה. ומשה איש האלוהים -
לזכר השם הזה נתחלחל. זמרי, ומיד נזכר באימה, כי נכריה היא האשה. כי
זבחת היא לאלוהי עץ ואבן. כי תועבת איש האלוהים כל זובה לפסילים, - ואיש
אלוהים הוא אבי קציעה, ואותה נערה מדינית אינה קציעה... ושוב חזרה אליו
אותה הרגשה של חטא ועלבון ופחד, שבה עזב את מחנה הקובות. הוא הכה
באגרופיו על ראשו. הוא קלל את אביו מולידו על שנתן לו חיים. הוא עצם
את עיניו-הנה ירדם וישכת...

זמרי לא נרדם. וכאשר עצם את עיניו-ראה את הנערה המדינית קרובה
שבעתים. והנהו חש ברגלו את להט נשימתה, כאשר חש בשבתו על הפרד למולה.
החום פשט מרגליו לכל גופו. חם, רוח-קדים נושבת הלילה. הוא יצא החוצה ויצק
מים קרים על רגליו ועל ראשו-החום לא פג.

ופתאום לבש את כתונת-התכלת. זה לבוש-הרחוב שלו. חגר את חרבו,
ואחוז חימה פתאומית עלה על פרדו. שני שומרי ראשו הביטו אחריו בתמהון-פחד

ולא נועזו לשאלו דבר. לבדו ילך אל מחנה הקדשות. בחרבו יכה את הנערה המדינית שכישפה אותו. דממה וְרודה צפה על פני חולות-הישימון העזובים כספינה לא-נראית. מן הגבעות הרחוקות נישאה צינה קלה, לחה. איזה לובן מבושם, לא-ברור, שקוף כדוק-ערפל, רך כצעיף-משי פרוש, נע ברוח הקלה, כולו סוד ושקט, מוחש ביד כנוזל מעובה ודָבִיק—הלא הוא ראשית המן.

עוד מרחוק ראה זמרי את אור המדורות והגיע לאזניו קול ענות המונים ומשק תופים ומצלתיים. שוב נתלקטו בין הקובות מאות ממחנה ישראל למרות השעה המאוחרת. למראם הובן לזמרי למה בא הנה. אצבע אלוהים היא. למועד הנכון בא. הוא יכה בבוגדים ולא יחמול—ומחר וידע איש האלוהים, הוא אבי קציעה, כי אין כזמרי נאמן לו ולתורתו.

צהלת קדשות. עשן הזבחים והמדורות. אדי-קטורת ושאון שכורים וכלי-שיר. זמרי שלף את חרבו ופרץ לעבי ההמון:

— אל המחנה, סוררים ובוגדים! אל המחנה!

איש לא זז ממקומו. מישחו צחק בקול. מטר-עפר נתך אי-מזה על ראש זמרי. חרבו הונפה וירדה—ואחד נפל מתבוסס בדמיו. קמה מהומה. אלה נסים, אלה משמיעים צחוק-לעג. אלה מתנפלים על זמרי בכלי-גשק שונים, שהביאו עמהם הפעם מן המחנה. הנה כרע הפרד ונפל, פצוע פצע-מות. אך לא איש כזמרי יירא. הוא קפץ מעל האוכף ארצה, סרוע, מעופר. מוכתם בדם. וחרבו עולה ויורדת, לצריחותיהן מחרישות-האוזן של הקדשות.

— השמרו לנפשכם מפני נקמת איש האלוהים מחר!

קול זמרי. וגם הפעם פעל השם הזה כצבא לוחמים. ההמון נס כעדר מבוהל לכל עבר. שוב נחרקן המקום, זרוע סצועים, חללים, כתמי-דם שחורים בלובן החול, טליתות, כלי-מות. הקדשות יללו וצרחו והמטירו על זמרי חרפות וקללות. הוא עמד ועיניו רצדו מקובה לקובה. הן בקשו את הנערה המדינית. הוא יכה את המכשפה בחרב. קציעה נמצאת במחנה ישראל, בחסותו של איש האלוהים — והיא לא קציעה... יחידי יעשה תשועה גדולה למשה...

ועוד עיניו פונות כה וכה—והנה בלעם יוצא מאחת הקובות. כסצע-זועה האדים התבלול מעל עינו. זמרי רץ לקראתו בחרב:

— מות תמות, מכשף!

במנוחת-נפש השתטח בלעם ארצה לרגלי זמרי ודבר מתוך החול:

— הנני ואמות מידך, גבור בישראל! מה יערב לגבר בא בימים ממות

בחרב גבור כמוך? הכה, אדוני, אל תירא!

— הכה אכה, חי אלוהי משה!—קרא זמרי—אך קומה על רגליך! לא אטמא

את חרבי בדם כלב מתפלש בעפר!

- אכן, נכוחים דבריך, נשיא עם! כלב אנוכי לרגליך ולא איש! הנה
 בלשונו ילחך את אבק רגליך בנו בעור, וכזבחי-הג ימתק האבק לחכו!
 - קומה-רמו זמרי ואחו בציצית ראשו להקימו, כי חרפה היא לגבר להרוג
 אדם מתפלש ככלב בעפר-רגליו. אך בלעם נצמד בכל כוחו לאדמה-ופעם בפעם
 הסב את פניו לצד הקובות, כמצפה למישהו. והנה הרפה זמרי משערותיו. הוא
 ראה את הנערה המדינית מתקרבת-וכִּיֵּד נעלמת נמחתה חמתו. בלעם חמק מזה
 בזחילה על ארבעתיו, כשהוא מרמו בידו לנערה.
 - מה יפית'בחמתך, הגבור!-קראה מרחוק-אנא, זָעַף עוֹד, כי כך אהבתיך!
 קרבה אליו, אחזה בידו ובחרב והעבירה את להבה על חלקת צוארה.
 - שחטני נא גם אני, היפה בגברים! מה ינעם המות מידיך!
 ידו של זמרי הרפתה מן החרב-וְזו נשארה בידה. היא השיבה את החרב אל
 תערה, שעל מתניו - וזמרי מחריש ונביך. איזה קול גילה לו: קציעה היא,
 בחירת-לבו ממש, אך באין איש-האלוהים הנורא חוצץ ביניהם. גילוי זה הגדיל
 את מבוכתו, ששיתקה עליו את כל אבריו.
 הנה התרוממה הנערה על רגליה, אחזה מלוא חפנה משערותיה וספגה בהן
 את החול ואת נטפי הדם הקרוש שעל פניו-סָפּוּג לאט ודָבַר בחן:
 - הי, פנים, פני מלכים-שלמה תעפרם בעפר, אדוני?
 תפסה את ידיו המגואלות בדם וניגבתן בכותנתה היקרה, כשהיא מקריבה
 אותן פעם בפעם בצמידה אמיצה אל גופה.
 - הי, ידים, ידי-עשת וצור! לחבק מתני יפהפיות נוצרו-שלמה תלכלכן
 בדם-כלבים, אדוני?
 וזמרי-לא הגה, לא תנועה, ובאשר נגעה הנערה בגופו-שם פרחה כְּכִיָּה
 גדולה, ואותו קול נעלם לא פסק מלקרוא בו בנעימה משסה: קציעה היא, בחירת-
 לבו ממש-אך באין איש-האלוהים הנורא חוצץ בינו ובינה -
 - נעלה אל קובתי, נשיא עם!-אמרה הנערה, ככלותה לנקותו והיא נוטלת
 את ידו בידה-שם אשקך מיין-כנען ותנפש-ומחר תשוב אל מחנך!
 היא הלכה, מחייכת לנפשה-ואחריה נגרר זמרי בעינים קמות, כחסר רוח-
 חיים. הם עלו במעלות-עץ אל במה קטנה, שעליה היה בנוי מזבח קטן מחומר.
 משם נכנסו לקובה בנויה מנצרים, שתי אבוקות מעלות עשן שחור האירו את
 החדר המרווח, שהיה מרופד פרחים וכפות-תמרים ירוקות. אל הדופן המזרחי נצב
 פסל-עץ מגושם, פעור-פה, פרוש-ידיים. למראה הפסל נעורו חושיו של זמרי.
 בתנועת-בעתה חלץ את ידו מידי הנערה.
 - מכשפה, מות תמותי! מות תמותי!
 ומלא חימה על חולשתו וחטאו המטיר על האשה מכות באגרופיו וברגליו.

הוא הכה בעוורון, בלא הפסק, שעה ארוכה. הנערה לא הוציאה הגה מפיה. היא כרעה על ברכיה וגמגמה בהתפנקות :

— הך ! הך ! ואל תחמול ! מתקוות לי מכותיך מעסיס-רמונים !

השתטחה על הארץ, חבקה את רגליו—והוא עוד מכה ומכה. זמרי חש על עירום רגליו את רוך בשרה—וחושי נשתכרו מעט-מעט. המכות רפו והלכו—עד שידי נשארו תלויות באין אונים לצדדיו. הוא נשאר עומד קופא ומבט-עיניו רחוק, חסר-הכרה. והנערה עוד צמודה לרגליו ומגמגמת :

— למה זה חדלת להכותני, נשיא עם ? הפלא את מכותיך בבשרי ! הך

ואל תחמול !

והנה קמה על רגליה ושלחה בפניו בת-צחוק, כאילו לא קרה כלום. היא שמה את שתי ידיה על כתפיו ולחצה עליהן בקלות, כדי שישב. ואולם זמרי חש בכתפיו לחץ חזק מאוד, שאין לעמוד בפניו. הוא ציית כילד וישב.

— ועתה אשקך מיין הקודש ומבשר הזבחים תאכל, נשיא עם ! רואה אתה ? —

הראתה בידה על הפסל — זהו אלוהי והוא יהיה גם אלוהיך שלך ! זנח את אלוהי המדבר, אלוהי המן הקלוקל, אשר עין לא ראתהו ! האמן בבעל, כי אותו תראינה עיניך, והוא אלוהי החיים והלחם, אלוהי הפרחים והאהבה והיין ! —

היא מחאה כף אל כף, באה שפחה שחורה ואגן-כסף מלא יין בידה. מתוך האגן הטיפה הנערה טפות אחדות לרגלי הפסל, כששפתיה נעות בתפילה-לחש. אחרי-כן הגישה את האגן אל שפתי זמרי — ושפתיו שתו בתאוותנות ובמהירות את היין, כאילו היה זמן מרובה מוכה צמא. ככלותו לשתות מחתה את נטפי-היין מעל שפתיו ושפמו — ואחר-כך קמה ויצאה לפניו במחול. עדייה צלצלו, שערותיה רעדו על גבה, מערומיה הבהבו בתוך כותנתה. עם כל תנועה ותנועה שלה חבטה לשון אש לא-נראית על פניו של זמרי ושרפה בו את שארית הכרתו. עוד פעם קפץ על רגליו, כמתוך מאמץ אחרון להציל את עצמו—כילו אחוז אימה פתאומית אל מול המראות שלפניו. הוא מהר אל הדלת, בעוד גופו מרטט מחליפות קור וחום. קולו היה משונה בקראו: — כשפים... כשפים... הלאה —

אך הנערה היתה מהירה כחתול. בקפיצה אחת נכרכה לרגליו ונצמדה אליהן בכל עוז. הוא לא עצר כוח להתגונן. הוא צנח עיף על ידה. שוב נעשה מבטו רחוק, זר, לא הוא. הנערה קמה, היטיבה את שערותיה והמשיכה את מחולה. היא הרעידה את כל יצוריה במחול דומם וכבוש. עיניה דבקות בפניו — והיא שרה. היא שרה על הבעל אל החיים ועל העשתורת אל האהבה והפריה. היא שרה, נצבת כנטועה תחתיה, מרטטת כולה. והנה נפלה על ידו באנחת-חשק נְהָרָת. ככלבה נכנעת נתפרקדה לרגליו, פרשה אליו את שתי ידיה בתפילה ולאטה :

— שחה אלי, היפה בגברים! אל-נא תבזני! דם נסיכי מדין הוא דמי, ובשרי הוא קודש לבעל. חיכי הוא מזבח, ובחיכי נקריב לאל-החיים את קרבנו — את עלומיך! בחוץ קם רעש. המוני בני ישראל שבו ונתלקטו שנית בין הסוכות. מישהו גילה להם, כי זמרי נמצא בקובה — והנה נתאספו למאותיהם מול הפתח וקראו קריאות-לעג וצחקו בקול.

אך זמרי לא שמע כלום. עיניו הקמות הביטו על גיית הנערה המפרפרת לעיניו והרגיש, כאילו מאות חבלים נכרכים ומתהדקים לגופו. והנה שוב אותו הקול: קציעה היא. בחירת-לבו ממש, אך באין איש-האלוהים הנורא חוצץ בינו ובינה. קול זה עורר בו את חושיו ואת הכרתו — הכרה חדשה. לא פסל-עץ דומם נצב שם, אלא איש האלוהים לאחר שנתן לו את יד קציעה — כולו טוב-לב אבהי ושופע ברכה... ולרגליו שכובה קציעה הנכספת מימים — וביניהם אין כל מחיצה... ופתאום — פיו נפתח. הוא דבר כמתוך חלום:

— קציעה את... לך ערגה נפשי, קציעה...

— לא קציעה — לאטה בקול נשמע כמעט: — אל תהגה בנשים אחרות!

כזבי בת צור שמי, אדוני!

— קציעה! — המשיך זמרי בלא ששמע את דבריה — אוהל מעורות-אילים מאדמים הקים סלוא אבי למעני — ואת תשבי על ספו... שלל-מצרים טמון באהלי — עשרה גביעי-זהב, שמונים כפות-כסף, תכשיטים ועדיים לאין מספר — ועיניך שלך תזהרנה למראן. בואי עמי לאהלי, קציעה!

— כזבי שמי, אדוני! ואל אהלך אבוא אם תשבֵע באלהיה של כזבי!

זמרי הרים את ראשו — אין פסל עץ. שם נצב איש האלוהים לאחר שנתן לו את יד קציעה: כולו טוב-לב ושופע ברכה... זמרי נשבע בו.

היא צחקה צחוק נצחון. זמרי לא שמע כלום. באשנב חלפו פני בלעם: תבלול אדום, זקן לבן, עין גדולה, נסוכת חוכת-ערמה, שולחת פקודות-רמוז אל הנערה. זמרי לא ראה כלום. הוא קם בתנועה אחת, תפס את הנערה בידי החזקות ויצא החוצה. ההמון נדחק לראותו. צחוק, קללות, דברי-חירוף. מטר של חול. זמרי אינו רואה ואינו שומע דבר.

כבר האיר הבוקר והשמש יצאה. זמרי שלח את רגליו בדהרת-מרוצה אל מחנה ישראל. רגליו היחפות בוססו בשכבת-המן הגמסה, שהתנועעה כמקפה דבקי מתחתיהן. מאחוריו דהרו עשרות-עשרות, אספסוף של סקרנים ושמחים לאיד מכל השבטים — צוחקים ומשמיעים דברי-לעג, במחנה הביטו אחריו האנשים נדהמים. זמרי לא ראה איש. הוא הכניס את האשה לאהלו וצווה על עבדיו להוריד את יריעת-הפתח. הוא השכיב את הנערה על משכבו וכרע על-ידה.

— קציעה, מתר תתחילי לרקום את יריעות-אהלי!

— כזבי שמי, נשיא עם! ואני אריקום — אם נשק תנשק את התרפים

האלה!

הוציאה מחובה שני תרפים עשויים אבן — פסלים קטנים וידיהם צמודות לגופם. זמרי הביט אל התרפים והנה הם נחמדים למראה. הם היו חלק מגוף הנערה ומקסמיה. זמרי נשק את התרפים.

ואז פתחה הנערה ודברה דברים מוזרים, איומים — אך זמרי שמע את קולה של קציעה המדברת אליו אהבים. היא אמרה: אלוהי-המדבר הנעלם יגורש מאוהל זמרי וממשכנות ישראל, מכאן יצא הבעל לרדות בישראל. לא עוד ישכון הפחד ביניהם מנקמת האל הקנאי, בכל אוהל ירונו וירועע. בכל אוהל תמלוך האהבה בתענוגיה. מעתה יהיה להם אל, אשר לעולם לא יתאנף בהם, אשר לנפשו לא ידרוש כלום ואת כל אשר ימצאו האנשים לטוב להם — ינתן להם.

הדברים מוזרים, איומים — וזמרי שומע רק קול, את קולה של קציעה. באין כל מחיצה ביניהם. הנה ישב לחפור בחול, מתחת למשכבו. הוא הוציא את שלל מצרים והניחו בחיק הנערה.

— לך הוא כל עשרי, קציעה!

— לא קציעה, אדוני! כזבי בת צור, כוהנת לבעל המתיה!

בחוץ היתה מהומה. ההמון מסביב לאהלו של זמרי הלך הלך ורב. קולות וקריאות וצחוק. רבים, נושאי אלות וחרבות, ניסו להתפרץ לתוך האוהל, — ואולם עבדי זמרי ברמחיהם הארוכים ביחד עם כמה גברים מבני משפחתו עמדו בפניהם.

וזמרי לא ראה שום דבר אחר, מלבד את הנערה, ולא שמע שום קול אחר מלבד קולה. וכאשר הרים פתאום את עיניו וראה באוהל איש לבוש מדי כהן גדול, פניו מאוימים, חרב שלופה בידו, ומאחוריו המון צפוף, נרגז, מאיים באלות ובחרבות — לא נבהל זמרי ולא השתאה כלל. הנערה המדינית כאילו התפשטה על פני כל האוהל, וכל מה שנמצא סביבו היה חלק ממנה. והוא לא נבהל ולא התפלא כלל כאשר חדרה חרבו של הכהן לתוך צלעו. הרגשת המיתה היתה לו כהמשך בלתי מופסק של הרגשת הנצחון והאושר, שהנחילה לו הנערה המדינית. וזמרי לא ידע במותו.